

## แม่ทุกข์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

**ถาม :** เรื่อง “บาปใหม่”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะเรพ หนูมีปัญหาทุกข์ใจมากเรื่องลูกชาย คือเขารู้จักและชอบพอกับกะเทยคนหนึ่ง ซึ่งตอนแรกเขาไม่รู้ว่ามันเป็นกะเทย แต่ตอนหลังมานี้หลังจากที่หนูคนเป็นแม่ได้พบจึงรู้ว่าเด็กคนนี้เป็นกะเทย หนูก็บอกกับลูกชายว่า ขอให้เลิกคบกันนะ ขอให้แค่คุยกันแบบพี่แบบน้องหรือเพื่อนก็ได้ (แต่ลูกชายบอกว่า เด็กน่าจะสงสารมาก จิตใจเป็นผู้หญิงทุกอย่าง)

แต่หนูคนเป็นแม่ หนูกลัวลูกจะเผลอรักจนเลิกไม่ได้ หนูควรจะทำอย่างไรดี หนูกลัวลูกจะมีบาปติดตัวถ้าไปได้กะเทย หนูทุกข์มากเหลือเกินหลวงพ่อก หนูจะทำอย่างไรไม่ให้ลูกหนูมีบาปไปด้วย กราบนมัสการหลวงพ่อกะเรพเมตตาตอบด้วยค่ะ

**ตอบ :** ไม่ใช่ปัญหาภาวนาเลยนะเนี่ย มันเป็นปัญหาทางโลก แต่มันเป็นปัญหาทางโลกที่นี้ทางโลก ทางโลกก็ผลของวิภวัญะๆ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พูดถึงเวลาท่านแสดงธรรมๆ ปรรณาริอัสตฺรชนสฺตฺร ถ้าปรรณาริอัสตฺรชนสฺตฺร คนที่มีอำนาจวาสนาเวลาริอัสตฺรชนสฺตฺร ให้พ้นจากทุกข์ไปเลย แต่ส่วนใหญ่แล้วมหาศาล มหาศาล เวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญะ พอเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญะ ท่านก็พยายามจะสร้างให้มีทาน มีศีล มีภาวนา ผูกมัดเขาๆ ผูกมัดเขาเพราะอะไร

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านเองท่านทำของท่านมา เวลาท่านทำของท่านมา ท่านรู้ว่าภพชาติที่ผ่านมาท่านได้ทำอะไรของท่านมา เวลาทำอะไรของท่านมา แล้วท่านก็เปรียบเทียบถึงหัวใจของพวกเราที่จะต้องบุกเบิกไป ยังต้อง

สมบุกสมบันไป เราก็ต้องทำของเราไป เวลาทำของเราไป มันจะมีอุปสรรค เวลาเกิดในภพใดชาติใดมันจะมีปัญหาไปมากทั้งสิ้น

พอมีปัญหาไปทั้งสิ้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้สอนไว้ การครองเรือนนี้ แสนยาก การครองเรือน นี่มุมมองของศาสนานะ ถ้าการครองเรือนนี้แสนยาก แสนยากเพราะอะไร

แสนยากเพราะว่าหัวใจเราก็ทุกข์เราก็อายอยู่แล้ว หัวใจเราทุกข์ยากมาก ถ้ามีครอบครัวขึ้นมา ก็อยากจะมีความสุข อยากจะมีคนเห็นใจ อยากจะมีคนรู้ใจ แล้วพอมันแต่งงานไปแล้วนะ มันก็จากคนรู้ใจมันก็กลายเป็นคนไม่รู้ใจ วุ่นวายไปหมดเลย นี่ไง การครองเรือน

การครองเรือน ธรรมะคือการครองหัวใจ การครองเรือนๆ ใจ ผู้ครองเรือน เพราะมีเรือนนะ ในเรือนมันก็ต้องพึ่งพาอาศัยกัน มันเหมือนกับร่างกายเดียวกัน เวลาแต่งงานกันแล้ว ถ้าจดทะเบียนสมรสเป็นบุคคลเดียวกัน สองคนเป็นคนเดียว แล้วเกิดถ้ามีลูกมีเต้าขึ้นมา ลูกเต้าขึ้นมา มันก็ต้องอีกหัวใจหนึ่ง อีกดวงใจหนึ่ง

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาประพฤติปฏิบัตินะ ท่านบอกว่าให้เที่ยวในกายนคร

จิตของเราทำความสงบของใจของเรามาได้ พอใจสงบแล้วเที่ยวในกายนครๆ กายนครพิจารณากาย สักกายทัญญู วิจิกิจฉา สัลลพตปราคาส เราพิจารณาของเราให้เป็นธรรมๆ ขึ้นมานี้พูดถึงว่าเวลาถือพรหมจรรย์ไ้

เวลาถือพรหมจรรย์อยู่คนเดียวให้เที่ยวในกายนครของเราใน กายนคร แล้วจิตเรา จิตนคร เวลาพิจารณาเข้าไป นี่พูดถึงปัญหาในการประพฤติปฏิบัติ

แต่ในทางโลกๆ การครองเรือนๆ ครองเรือนในครอบครัว ในครอบครัวก็มีพ่อแม่มีลูกมีเต้ามีหลานมีเหลน นั่นก็ครอบครัวไป แล้วถ้ามันเป็นบุญกุศล บุญกุศลหมายความว่าพูดจาเข้าใจกัน บุญกุศลหมายถึงว่าหัวใจมันเสมอกัน มันคิดเหมือนกัน ทำเหมือนกันนะ มันไปด้วยกันนะ มันไม่ขัดไม่แย้งกัน มีความสุขนะ แต่หายากมาก

เวลาคนมาวัดมาว่าถ้ามาทั้งครอบครัว เรามองตลอด มันแปลก มันแปลกประหลาด มหัศจรรย์ เพราะเราดูตั้งแต่มาทั่ว ทางภาคอีสานต่างๆ มีสามีเข้าวัด ภรรยาไม่เข้าวัด ภรรยาเข้าวัด สามีไม่เข้าวัด ลูกเข้าวัด พ่อแม่ไม่เข้าวัด แล้วก็มาตามกันที่วัด มาทะเลาะเบาะแว้งกันที่วัด เยอะแยะไปหมดเลย ใช้นี้มันเป็นกรรมของสัตว์

แต่ถ้าทั้งสามีภรรยามาวัดนะ อืม! มันเป็นบุญนะนะ คือมาวัดแล้วก็มาวัด กลับไปก็ไม่ทะเลาะกัน ภรรยามาวัดหรือสามีมาวัดนี้มาตามนะ มาตามเชียว

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ ลูกสาวเศรษฐีเขามาวัดนะ ไข้พ่อแม่มันก็เป็นห่วงมากนะ มันก็ ตามมาที่วัด เราก็อยู่นั้น พอมาเจอหลวงปู่เจี๊ยะ “เฮ้อ! หลวงตาแก่ๆ ค่อยยังชั่วหน่อย นี่กว่าเป็น พระหนุ่มๆ” ลูกสาวมาวัด ลูกสาวมาวัดไง พอมาเจอหลวงปู่เจี๊ยะ เขา “เฮ้อ! หลวงตาแก่ๆ” ความ ปลอดภัยของลูกสาวเขาไง

นี่การครองเรือน การครองเรือนมันมีปัญหาไปหมดแหละ การครองเรือนแสนยาก นี่พูด ถึงว่าในผลของวิญญะนะ

ทีนี้ถ้าพูดถึงถือพรหมจรรย์ๆ อย่างป่าเปรม ป่าเปรมไม่มีครอบครัว ถือพรหมจรรย์ ถ้าถือ พรหมจรรย์แล้วทางโลกก็บอกว่า “อู๊ย! มันเหงามันหงอย”

มันเหงามันหงอย ไซ้ มันจะมีความว่าเหวบ้าง มีความแบบว่าถ้าจิตใจมันออกไปทางโลก นะ มันก็อาจจะแบบว่าอยู่คนเดียวบ้าง แต่มึงแลกไม่ได้หรอกกับมันทะเลาะกันสองคน ถ้ามันจะ เหงามันจะหงอยดีกว่าตั้งป้อมทะเลาะกันในบ้านนะ ทะเลาะกันแล้วทะเลาะกันอีก อันนั้นไม่คุ้ม หรอก

นี่เวลามันพูดไง เวลาไม่มีครอบครัวก็บอกว่า มันจะว่าเหว มันจะเหงา

แต่มันจะว่าเหว มันจะเหงาขนาดไหน มันก็ดีกว่าตั้งป้อมแล้วทะเลาะกันแน่นอน ตั้งป้อม ทะเลาะกัน จนตอนปัจจุบันนี้ไข้ลูกพี่แม่ ลูกพี่พ่อแม่ พ่อแม่ทะเลาะเบาะแว้ง ทำลายกัน ฆ่ากันตอนนี่เพราะอะไร เพราะเศรษฐกิจ ตอนนี่เศรษฐกิจมันไม่ดีนะ แล้วเศรษฐกิจไม่ดีมันพาล กันไปหมดเลย นี่พูดถึงการครองเรือน

การครองเรือนนี้แสนยาก ที่นี้พอการครองเรือนแล้ว เรามีลูกมีเต้า พอมีลูกมีเต้าขึ้นมา กลัวลูกจะเป็นบาปเป็นกรรม

มันจะเป็นบาปเป็นกรรมอะไร มันไม่เป็นบาปเป็นกรรมหรอก มันเป็นทุกข์ของพ่อแม่ ในเมื่อผู้ชายได้กับผู้ชาย ผู้หญิงได้กับผู้หญิง มันจะเป็นบาปเป็นกรรมอะไร มันก็เป็นเรื่องสิทธิของเขา มันเป็นเรื่องสิทธินี้ เราถือว่าเพศสภาพมันเป็นสิทธิ แต่มันเป็นความจริงในใจของเขา

แล้วพอเป็นความจริงในใจของเขา มันเป็นเวรเป็นกรรมหรือไม่

พระอานนท์แต่เดิมเป็นผู้หญิง แล้วเวลาเป็นผู้หญิงแล้ว พออิษฐานมาเป็นผู้ชาย ๕๐๐ ชาติ ๕๐๐ ชาติแปรสภาพจากหญิงเป็นชาย จากชายเป็นหญิง ๕๐๐ ชาติ

พระอานนท์เคยเป็นผู้หญิงมาก่อน แล้วท่านปรารถนาจะเป็นผู้ชาย แล้วเวลาปรารถนาจะเป็นผู้ชาย ระหว่างการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้ไง

ที่บอกว่า นรกสวรรค์ไม่มี ทุกอย่างไม่มี

การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะในเมื่อจิตใจมันไปแล้ว สภาพร่างกายมันจะเปลี่ยนแปลงของมันไป ถ้ามันแปรสภาพของมันไป ถ้ามันแปรสภาพของมันไปนะ แต่ละภพแต่ละชาติ แล้วมันจะไปสร้างเวรสร้างกรรมอะไรของมันล่ะ ถ้ามันสร้างเวรสร้างกรรมของมันไป

นี่เพศสภาพ พูดถึงความเป็นสิทธิเสรีภาพ ถ้าพูดถึงความเป็นสิทธิเสรีภาพนะ สิทธิเสรีภาพมันใจของเขา ถ้าสิทธิเสรีภาพในใจของเขา เวลาเขาเกิดมา เขาเกิดมาเป็นอย่างนั้น เพราะแรงปรารถนาว่าอยากจะเป็นเพศใดเพศหนึ่ง แต่มันอยู่ระหว่างข้ามเพศ มันพยายามทำของมัน ที่นี้ทำของมัน เรื่องนี้มันเป็นธรรมชาติ มันมีของมันโดยธรรมชาติเลยแหละ

แต่เดี๋ยวนี้โลกมันเจริญนะ เราย้อนกลับไปถึงอดีตสิ ย้อนกลับไปถึงอดีต ๒,๐๐๐ กว่าปี ไม่มีศาสนาใดเลยให้ผู้หญิงบวช มีพระพุทธศาสนา นางโคตมีเป็นน้ำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาขอบวช

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยนะ ที่แรกไม่ให้ๆ เพราะโดยอนาคตังสญาณ ท่านรู้ของท่าน อนาคตังสญาณเลยนะ เพราะว่าเหมือนกับกองทหาร ทหาร ถ้าผู้หญิงเขาไม่เอา เพราะเข้าไปแล้ว ทหารกองร้อยนั้นนายสิบวุ่นวายเลยละ

ไฉนี้ก็เหมือนกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ท่านไม่ให้บวช พอไม่ให้บวช ขึ้นมาท่านก็พยายามของท่านด้วยวาสนาของท่าน นางโคตมี แล้วถือศรุกรม ๘ ถ้าบวชมาแล้ว นะ บวชมา ๑๐๐ ปีก็สอนพระไม่ได้ ภิกษุณีบวช ๑๐๐ ปีก็ห้ามสอนพระภิกษุเพื่งบวชวันนั้น เท่านั้น

เพราะเรื่องของผู้หญิงมันจุกจิก ตั้งกติกาไว้มากมายเลย พอตั้งกติกาไว้มากมาย พระ อานนทไปอ้อนวอนให้บวชไป

ผู้หญิงกับผู้ชาย ถ้าปฏิบัติธรรม บรรลุธรรมได้หรือไม่

ได้เหมือนกัน

ถ้าได้เหมือนกัน ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้บวช

ถ้าบวชขึ้นมาก็ตั้งศรุกรม ๘ ข้อ พอ ๘ ข้อ พอทำทั้ง ๘ ข้อนั้นแล้วถึงจะบวชภิกษุณีได้ เวลาบวชเป็นภิกษุณีได้มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์นะ สมัยนั้นพราหมณ์เขาถือเรื่องนี้มาก

ผู้หญิง ดูพราหมณ์สิ ผู้หญิงเกิดมาเป็นสมบัติของพ่อของแม่ พ่อแม่จะเอาไปให้ใครก็ได้ ๕ ขวบ ๖ ขวบแต่งงานกันแล้ว

นี่พูดถึงเวลาให้ผู้หญิงบวชไป พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เสรีภาพ สิ่งทีประเพณีปฏิบัติ นี่สุดยอดมาก แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกนะ ที่แรกท่านไม่ให้บวชๆ พอไม่ให้ บวช พระอานนทก็อ้อนวอน

พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย ถ้าผู้หญิงบวชมาแล้ว ศาสนาอายุมันจะ สั้น เพราะมันเข้ามามันคลุกคลี เวลาศาสนาถือพรหมจรรย์ พอถือพรหมจรรย์แล้ว เวลาสิ้นกิเลส ไป แล้วเรื่องนี้เรื่องกามอย่างนี้ มันเป็นเรื่องที่กระทบ มันเป็นเรื่องที่ว้ากจูงให้มันเสียหายไป ได้มาก ท่านถึงไม่ให้

แต่ไม่ให้บวชๆ แต่จริงๆ แล้วท่านให้เขาชวนชวายเป็นแล้วตั้งครุกรรมขึ้นมา ๘ ข้อ แล้วเวลาบวชมาแล้วนะ ภิกษุณีจำพรรษาด้วยตนเองไม่ได้ ในสิทธิ ภิกษุณีจำพรรษาด้วยตนเองไม่ได้ ต้องจำพรรษาอยู่กับภิกษุ แล้วเวลาภิกษุ ทุก ๑๕ คำภิกษุต้องไปสอนภิกษุณี

เวลาพระกัสสปะจะไปสอนภิกษุณี เวลาไปสอน เวลาภิกษุณีนางอุบลวรรณาเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์มันพึ่งเทศน์ปฤชุน อ้าปากก็รู้หมดคนนะ สิ่งที่เราว่ามันทำไป สิ่งที่เรามันเป็นจริงมันเป็นจริงอย่างนั้น

นี่พูดถึงความเป็นสิทธิเสรีภาพ แล้วสมัยโบราณ สมัยทาสต่างๆ เรื่องนี้มันมีมา แต่เรื่องนี้มันเป็นประเพณี มันเป็นวัฒนธรรมของสังคมแต่ละสังคม แล้วในปัจจุบันนี้ “ประชาธิปไตย” พอเป็นประชาธิปไตยแล้วทุกคนมันมีสิทธิเสมอภาคไง แล้วทุกคนก็เรียกร้องความเสมอภาคๆ

ความเสมอภาค ถ้าเป็นพระพุทธศาสนา ความเสมอภาคก็เป็นพระอรหันต์สิ้นกิเลสเหมือนกันหมด นี่เสมอภาค แต่เวลาตั้งแต่บวชเปิดตั้งแต่ปฤชุน กัลยาณปฤชุนขึ้นไป มันมีกรรมของสัตว์ สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม

ถ้าสัตว์โลกเป็นไปตามกรรมนะ เวลาเขาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเขาเกิดมาในภพปัจจุบันนี้กรรมมันให้ผล กัมมโยนิ กัมมพณฺธุ กัมมปฏิสรโณ มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย

ถ้าเขาปรารถนา อย่างพระอนนทปรารถนาจากผู้หญิงมาเป็นผู้ชาย ๕๐๐ ชาติ เขาต้องทำของเขา มา แล้วก็เปลี่ยนแปลงของเขาไปแต่ละภพแต่ละชาติปรับปรุงไป เหมือนกับพันธุกรรม เวลามันปรับเปลี่ยนของมันไป พันธุกรรมเวลามันตัดแต่งแต่ละภพแต่ละชาติ อันนี้เรื่องหนึ่ง

อันนี้บอกว่า “หนูมีความทุกข์มาก”

นี่ไง ทุกข์ของพ่อแม่ ถ้าทุกข์ของพ่อแม่มีหลายครอบครัวนะ เวลาส่วนตัวเขาจะมาคุยเรื่องอย่างนี้ เพราะว่าในบ้านเขา ธรรมดาคะใช้ไหม มีครอบครัวก็ต้องมีลูกมีเต้า เวลาที่มีลูกมีเต้า เขาบอกว่า ลูกเต้าของเขามันโตขึ้นมาแล้ว ระหว่างเพศเขาจะคบกัน

เราบอกเขา มันเป็นเรื่องชาติ เราเป็นพ่อเป็นแม่นะ เราต้องคุยกับลูกเรื่อง นี่ยังดีนะ คุยแล้วเรารู้เราเห็น พอเรารู้เราเห็นขึ้นมา มันอยู่ในสายตาใจ

แต่ถ้าเราจะเอาแต่ความเห็นของเรา เราจะปกครองดูแลของเรา เราปิดกั้นไม่ได้หรอก มันอยู่ในห้องนอนมันนะ มันคุยกับแฟนมันนะรู้หรือเปล่า เวลามันคุยกันส่วนตัว แล้วเด็กมัน ชักชวนกันไปมันจะเสียหายหรือไม่ มันอยู่ในสายตาเรามันดีที่สุด มีอะไรปรึกษาพ่อแม่ มีอะไร ปรึกษาพ่อแม่

แต่มันเป็นไปโดยวัยไง วัยของพ่อของแม่กับวัยของลูกมันต่างกัน วุฒิภาวะมันต่างกัน มันคุยกัน เราต้องทำใจของเราแล้วปรับสภาพของเรา แล้วควบคุมดูแลไว้

ถ้าอย่างที่เขาบอก ทุกข์ของความเป็นแม่ ทุกข์มาก ทุกข์มาก

เวลาทุกข์มาก ทำไมเขามาเจอคนนี้ละ นี่ไง สภาธรรมๆ ตอนนี้ใครมีครอบครัวบ้าง จอม โรงเรียนเลย ต้องการให้ลูกมีสังคมที่ดี แล้วทำไมเขาไปคบคนนี้ ทำไมเขาไปเจอกันละ

ดูสิ วัยรุ่นมันตีกัน มันไปอยู่โรงเรียนแล้วมันคบเพื่อนมัน เพื่อนมันก็ชวนกันไปตีกัน แต่ถ้า มันอยู่ในสายตาของเรานะ อยู่ในสายตาดีกว่าปล่อยให้มันไปตามกระแสสังคม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันทุกข์มากก็ทุกข์มาก มันเรื่องธรรมดา นี่เขาพูดมานะ เป็นความทุกข์ ของเขามาก เพราะที่แรกเขาไม่รู้ว่าเป็นกะเทย แต่พอพามาพบแม่ แม่รู้ว่าเป็นกะเทย ถึงได้ขอ เขาให้คบกันแบบเป็นพี่เป็นน้อง ให้เป็นเพื่อนกัน แต่ลูกชายบอกว่าจิตใจเขาเป็นผู้หญิงทุกอย่าง

ทีนี้เราไปบอกเขาว่าเป็นผู้หญิงทุกอย่าง แล้วลูกเราล่ะ ลูกเราเป็นอะไร ว่าแต่เขาเป็นๆ ลูกเราเป็นหรือเปล่า ถ้าลูกเราเป็นหรือไม่เป็น เราพิจารณาของเรา

ไฉ่เป็นไม่เป็น เราจะบอกว่า มันเป็นเรื่องของสัตว์ๆ นะ ถ้ากรรมของสัตว์แล้ว กรรม จำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน แล้วกรรมเก่ากรรมใหม่ ถ้าเราเป็นปัจจุบันกรรม กรรมดี การกระทำ ดี ถ้าเราฝึกมาดี เราเลี้ยงมาดี เราควบคุมมาดี เราคุยกันด้วยเหตุด้วยผลนะ ถ้าคุยกันด้วยเหตุ ด้วยผล

แต่ถ้ามันเป็นเวอร์เป็นกรรมของเขา เขาจะคบกันของเขา มันเป็นการยอมรับของเขา แต่ ถ้ามันพูด มันเจรจากันได้ มันถึงเวลาไหน มันถึงเวลา มันในชีวิตของเขา มันเห็นความเห็นของ เขา

แต่อย่างที่ว่า พ่อแม่ก็อยากจะให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝา อยากจะให้มันเป็นที่ดีงาม สิ่งที่ดีงามนะ เวลาอยากให้มันสมบูรณ์แบบในทางสังคมไง ให้มันสมบูรณ์แบบ ให้มันถูกต้องดีงาม ให้มันอยู่ในสังคมได้ง่ายดาย

แต่ถ้ามันเป็นอย่างนี้ ในปัจจุบันนี้ ภาษาเรานะ โลกมันเจริญขึ้น การยอมรับเรื่องอย่างนี้ เขายอมรับกันได้ ถ้ายอมรับกันได้ มันเป็นเพศสภาพ เรื่องเพศสภาพเป็นเรื่องหนึ่งนะ เรื่องผิดเรื่องถูก เรื่องผิดเรื่องถูกทำดีทำชั่วนั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ

ถ้าเพศสภาพส่วนเพศสภาพ แต่อย่าทำผิดศีลผิดธรรม ไข่ความที่ผิดศีลผิดธรรมนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ความที่เป็นความผิดศีลผิดธรรมไง แต่ถ้าเขาเป็นคู่ของเขา เขาชอบพอของเขา นั่นเป็นสิทธิของเขาที่เขาชอบพอกัน

ทีนี้เพียงแต่ว่ามันเป็นเรื่องเศรษฐกิจด้วย ถ้าพูดถึงว่าถ้าเขาชอบพอกันแล้วเขาอยู่ในสังคมได้ นั่นก็เป็นเรื่องหนึ่ง ถ้าเขาอยู่ไม่ได้ ในอนาคตไง ในอนาคตเวลาถ้าเขาอยู่ในสังคม เขาจะคิดของเขา เขาจะพัฒนาของเขา ถ้าเป็นปัญหาสังคมหนึ่งนะ แล้วปัญหาศีลธรรมในตัวเองอีกเรื่องหนึ่งนะ แล้วถ้ามันทำอะไรได้นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า หนูทุกข์มาก ว่าลูกจะมีบาปติดตัวไป

บาปติดตัวไป ไข่เรื่องบาปเรื่องกรรมมันทำผิดศีลผิดธรรมมันถึงจะเป็นบาป ไข่เรื่องอย่างนี้ถ้ามันเป็นเพศสภาพนะ มันเป็นตั้งแต่ต้นเหตุตั้งแต่เกิด แล้วตั้งแต่เกิดแล้วถ้ามันเป็นส่วนที่ว่าเขาชอบพอกัน เขาทำถูกต้องถูกต้องมันก็เรื่องของเขา แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ถ้ามันเป็นศีลเป็นธรรม พลเอกเปรมเขาถือพรหมจรรย์

นี่ก็เหมือนกัน จะเป็นเพศสภาพสิ่งใดก็แล้วแต่ ถ้าเขาถือพรหมจรรย์ของเขา เขารักษาของเขา นั่นก็เรื่องของเขา แต่ถ้าเขาจะทำอะไรมันก็ต้องถูกต้องตามกฎหมาย ถ้าถูกต้องตามกฎหมายนะ กฎหมายยอมรับมันก็จบของมันไป แต่ถ้ามันไม่ผิดศีลผิดธรรมไง

แต่ที่บอกว่ามันเป็นบาปๆ เราไม่เห็นว่ามันจะเป็นบาปเป็นกรรมเรื่องอะไร แต่ถ้ามันทำผิดศีลผิดธรรมนะมันเป็น

อย่างนี้บอกว่า “ไอ้โฮ! หลวงพ่อยอมรับหรือ”



ไม่ใช่ ไม่ใช่ว่ายอมรับ มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น มันเป็นเรื่องที่เป็นสัจจะเป็นความจริงของโลกนี้ โลกนี้มันมีเรื่องอย่างนี้อยู่ แล้วเราจะบอกว่ามันไม่มีมันไม่เป็น ไม่ใช่ แต่ถ้ามันเป็นแล้ว ถ้าเขาทำ ถูกศีลถูกธรรม ภาษาเรานะ มันกลับแบบว่าสงสารนะ มันกลับสงสารเขา

ถ้าเราเกิดเป็นเรื่องธรรมดา มันก็อยู่ในโลกที่เป็นธรรมดาใช่ไหม ใช่นี่ถ้าภาษาเรามันเกิด มาแล้วมันมีเพศสภาพอย่างนี้ มันมีความต้องการอย่างนี้ เราเห็นเยอะ ใ้ที่ว่ามาบวชๆ แล้วบวช แล้ว แม้แต่บวชเสร็จแล้ว ถ้ามาบวชนะ บวชถ้าใจเขาเป็นธรรมได้นะ มันเป็นไปได้

ทีนี้เวลาในวินัยไง ถ้าวินัยห้ามบวช ถ้าบวชเข้ามาแล้วก็เหมือนทหารนะ พอเข้าไปกอง ทหารแล้ววิธียายในกองทหาร กองทหารนั้นปั่นป่วนเลย พระก็เหมือนกัน เวลาถ้าเป็นอย่างนั้น ไม่ให้บวช แต่เวลาที่บวช ใครจะรู้ถึงเพศสภาพในใจเขา

แล้วพอบวชมาแล้ว ในวงการพระนะ เรื่องนี้เขามีของเขาอยู่ แต่มีของเขาอยู่มันก็ เป็นกรรมของสัตว์ เป็นกรรมของสัตว์เพราะมันเป็นเรื่องภาวะจิตใจ เรื่องภาวะในหัวใจนั้น แล้วถ้า ภาวะในหัวใจนั้นเขาทำของเขาได้

อันนี้พูดถึงทางโลก วันนี้พูดถึงความเสมอภาค ความเสมอภาคในสิ่งที่มีชีวิต แต่เรื่อง ธรรมะๆ นะ ถ้าเรื่องธรรมะ มันจะเป็นเพศใด สถานะใด ถ้าเขาประพฤติปฏิบัติในใจของเขาได้ เขาพ้นของเขาได้ทั้งสิ้น

ทีนี้เพียงแค่พ้นของเขาได้ เพียงแต่เวลากิเลสในใจที่มันรุนแรง กิเลสในใจ เขาต้องมี ศีลธรรมสามารถจำกัดขอบเขตของมัน ถ้ามันยังจำกัดไม่ได้ใช่ไหม แล้วเวลาทำความสงบของ ใจได้แล้วมันพิจารณาของมันได้ ถ้ามันทำของมันได้นะ ถ้าทำของมันได้ เขาก็ชนะกิเลสในใจ ของเขาได้ ถ้าเขาชนะกิเลสในใจของเขาได้ เขาไม่แสดงกริยาออกมาให้ไปขวางหูขวางตาใคร เลย

กริยาที่แสดงออกมานั้นมันเป็นเรื่องหนึ่ง ในหัวใจถ้ามันไม่มีกิเลสตัดหาความทะยาน อยากที่มันกระทุ้งแหย่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แล้วเวลาถ้ามันพุดขึ้นมามันก็มีปัญหาของมัน

นี่พูดถึงว่าความทุกข์ของแม่ ถ้าความทุกข์ของแม่ เราถึงบอกว่า มันมีของมันอยู่แล้ว ไม่ใช่ลูกหรานะ เขาเป็นกะเทย เขาเป็นของเขายู่แล้ว แล้วลูกบอกเลยนะ น่าสงสารมาก จิตใจเขาเป็นผู้หญิงทุกอย่าง

ถ้าจิตใจเขาเป็นผู้หญิง โดยถ้าสังคมไม่ยอมรับในสมัยโบราณ เขาก็ต้องเก็บกดไว้ในใจ แต่ในสมัยปัจจุบันนี้โลกเปิด สังคมเปิดกว้างขึ้น ถ้าเขาแสดงออกของเขา มันก็เป็นอิสรภาพของเขา เขาไม่ต้องเก็บกดจนเขาเป็นทุกข์เป็นยาก ถ้าเขาไม่ต้องเก็บกดของเขามันก็เรื่องของเขา

มันเป็นเพศสภาพ มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากเขา ถ้าในภาษาเรา เรากลับสงสารนะ อย่างเช่นคนเกิดมา เราอาการ ๓๒ ครอบสมบุรณ์แบบ เด็กเกิดมาพิการ อย่างนั้นน่าสงสาร แต่เด็กพิการบางคนเขาใช้ชีวิตของเขาด้วยความสมบุรณ์สมบันจนมาเป็นแบบอย่างให้กำลังใจคน คนที่มีอวัยวะครบสมบุรณ์

คนพิการแท้ๆ แต่จิตใจของเขาเข้มแข็ง เขาดำรงชีพได้ จนดำรงชีวิตได้ จนมาเป็นแบบอย่างของคนที่มีอวัยวะ ๓๒ แต่จิตใจอ่อนแอไม่สามารถชนะใจตนเองได้ คนพิการต่างหาก มาเป็นแบบอย่าง มาเป็นกระตุ้นให้คนที่มีอาการครบ ๓๒ เป็นผู้ที่ม่จิตใจเข้มแข็งสู้กับชีวิตขึ้นมา

นี่ไง สิ่งที่มีมันเป็นเรื่องจิตใจ เรื่องสิ่งที่เกิดขึ้น คนพิการ คนอาการ ๓๒ อันนี้พูดถึงร่างกายนะ ถ้าเป็นธรรมะนะ รูปสมบัติ ถ้ารูปสมบัติ การเกิดเป็นรูปสมบัติ แต่ในปัจจุบันนี้พอโลกเจริญ เพศสภาพมันเปิดกว้าง รูปสวयरูปงามเพราะได้ทำบุญกุศลมา เดียวนี้ทำบาปอะไรมา กูก็ไป ศัลยกรรม มันก็เหมือนกันนี่แหละ เหมือนกับตอนนี้นำ ทำจนเสมอภาคหมดเลย ใครสวยไม่สวย มาเถอะ มีดกรีดสวยหมดเลย แสดงว่าชาติที่แล้วทำบุญไว้อยะ แต่ไม่ใช่หรือ เสียตังค์เยอะ

นี่ไง เพราะมันเจริญขึ้นมา วิทยาศาสตร์มันเจริญขึ้นมาแล้ว มันเลยสิ่งนี้มันตบแต่งได้ มันเลยเปิดเผยได้ การเปิดเผยนั้นเป็นเรื่องเปิดเผย

แต่ที่ว่ากลัวลูกของตัวเองจะเป็นบาป

ไม่ใช่ แต่เพียงแต่ว่าในใจก็อยากจะให้ลูกของเราให้มีครอบครัวสมบุรณ์แบบ ถ้ามีครอบครัวสมบุรณ์แบบไปแล้วชาติตระกูลมันก็สืบต่อไป

แต่ถ้าเขารักจริงขึ้นมาจนเลิกไม่ได้ พ่อแม่เลยทุกข์มาก

ก็ไปขออุบุญธรรม ถ้ามันเป็นแบบนี้แหละ เราจะบอกว่า มันจะเป็นหรือมันจะไม่เป็นมันอีกเรื่องหนึ่ง เวลากรรมมันให้ผลนะ ใครก็ขวางมันไม่ได้ ถ้ากรรมมันให้ผล แต่ถ้ากรรมให้ผล มันกรรมของมัน แต่ถ้าพูดถึงกรรมมันตายตัวก็ไม่ใช่ว่า

อย่างเช่นเราเกิดมาเราเป็นปุณฺณชนทั้งนั้นแหละ แล้วเวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติไปท่านถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ สิ้นกิเลสไป นั่นชนะหมดนะ

ไฉนก็เหมือนกัน ถ้ามันกรรมเก่ากรรมใหม่ ถ้ากรรมใหม่ของเรา เราหลบหลีกได้ หลบหลีกแล้วเราถือพรหมจรรย์ เราประพฤติปฏิบัติ หรือถ้ามีครอบครัว เราก็มีครอบครัวให้ถูกต้องดีงาม ไฉนถ้ามันลงสมบุรณ์แบบได้อย่างนั้นมันก็โอเค เพราะถูกต้องทั้งโลก ถูกต้องทั้งธรรม และถูกต้องทั้งใจ เพราะใจแม่ ใจแม่ไม่ต้องเป็นทุกข์มาก

แต่ถ้ามันเป็นเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว เราจะบอกว่า อย่าตีโพยตีพายนะ อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ อย่าทำลายหัวใจของลูกและอย่าทำลายหัวใจของคนอื่น

เวลามันเกิดผลกระทบขึ้นมาแล้วนะ จากเรื่องเล็กๆ มันจะขยายไปใหญ่โต ถ้ามันไม่ได้ตั้งใจมันเจ็บปวดอยู่แล้ว นี่ทุกข์ของแม่ แม่ทุกข์ ทุกข์มาก เพราะอะไร

เพราะแม่คิดว่าลูกเป็นสมบัติของเราไง ลูกเป็นชาติ เป็นผู้ที่สืบสกุลต่อไป พ่อแม่ถ้าลูกมีความสุข มีครอบครัวสมบุรณ์แบบ พ่อแม่มีความสุขมาก นี่ไง แล้วตอนนี้ถ้ามันไม่สมบุรณ์แบบ มันมีปัญหาขึ้นมา มันก็เป็นทุกข์ของแม่

ทุกข์ของแม่ ตั้งสติไว้นะ ตั้งสติไว้ แล้วแก้ไขด้วยเหตุด้วยผล เจรจากันด้วยความถูกต้องชอบธรรม อย่าบีบอย่าบังคับ ถ้าบีบบังคับแล้วมันจะเกิดแรงต้าน มันจะเกิดผลกระทบพยายามแก้ไข

เราไม่ได้ส่งเสริมว่าจะต้องให้เป็นอย่างนี้นะ แต่เราจะบอกว่า โลกมันเป็นแบบนี้ วัฏฏะมันเป็นแบบนี้ การเวียนว่ายตายเกิดมันเกิดอย่างนี้ แล้วเราจะไปอยู่ตรงไหนล่ะ เราอยู่ตรงไหนจากสังคม เราไปอยู่ตรงไหน เราไปเจออะไร เราไปประสบอะไร แล้วถ้าไปประสบนะ ถ้าคนที่มียุติมีปัญญามันก็แก้ไขเรื่องอย่างนี้ได้

ถ้ามันไม่มีสติปัญญาละ คริสต์หรืออิสลามนี่ตายเลย อิสลามนี่ไม่ได้เลย ฆ่าอย่างเดียว  
นะ แต่ตอนนี้โลกมันเจริญขึ้น อิสลามก็ไม่กล้าทำรุนแรงเหมือนกัน ถ้าเป็นเรื่องเพศสภาพ  
อิสลามแขวนคอๆ เอาหินปาจนตาย เพราะอะไร เพราะเชื่อคำสอน มันเชื่อยัดมันถือมัน ถ้าผิด  
หินปาจนตาย อันนั้นพูดถึงว่าถ้ามันไปเกิดในสภาพแบบนั้น

ตอนนี้มันเจริญขึ้นๆ เขาก็พยายามใช้เรื่องสังคมบีบคั้น สังคมให้เปิด สังคมให้เปิด พอมัน  
เปิดขึ้นมา แต่เปิดแล้วมันต้องเปิดแบบเรานี่ไง

ฉะนั้น เขาบอกว่า เขาเข้าใจว่าถ้ามันแบบว่าเพศเดียวกันชอบกันรักกันมันจะเป็นบาป  
หรือ ถึงบอกว่ากลัวลูกจะมีบาปติดตัวไป ถ้าลูกเรา เราช่วยเหลือเขา แล้วอย่างที่เขาบอกนะ ให้  
คบกันเป็นเพื่อน ให้เป็นพี่เป็นน้องกัน อย่าไปคบกันในทางชั่วสาว

อย่างว่า ความใกล้ชิดนี้น่ากลัวมาก ความใกล้ชิด ความเห็นใจ ก็ค่อยๆ แก่ไข่นะ

บอกแล้ว มีครอบครัวแล้วทุกข์อย่างนี้ บอกแล้ว ไปมีครอบครัวเอง ถ้าไม่มีมันก็ไม่ทุกข์ใน  
แต่ก็กลัวเหงาอีกนะ กลัวว่าเหว่

การครองเรือนมันแสนยาก แต่ถ้าครองเรือนไปแล้ว โลกมันเจริญแล้วเดี๋ยวนี้ ในปัจจุบัน  
นี้นะ ยาเสพติดอย่างนี้ การพนันอย่างนี้ ไข้หวัด! เด็กๆ ทั้งนั้นนะ ของอย่างนี้ล่อแต่เด็กๆ เอาเด็กๆ  
เข้ามาติดกับ ที่นี้เราเป็นพ่อเป็นแม่ สังคมมันถึงน่ากลัว แต่ถ้าเรามีครอบครัวแล้วเราก็ต้อง  
รับผิดชอบของเรา เราก็ต้องดูแลของเรานะ

ไฉนเรากล่าวปัญหาของโลก จะว่าไม่ใช่ธรรมะมันก็ไม่ใช่ เพราะเวลาธรรมะ สัจธรรมๆ  
สิ่งที่ว่า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ผลของมันๆ นี่ก็เหมือนกัน ผลที่เวียนว่ายตายเกิดใน  
วัฏฏะมันผลของเวรของกรรม ผลของการกระทำ

แล้วเวลานักวิทยาศาสตร์ “อะไรๆ ก็เรื่องกรรม กรรมมันคืออะไร”

กรรมก็มันทำอยู่ไง ย้ำคิดย้ำทำเป็นจิตเป็นนิสัย จิตนิสัยไง ความชอบใจ ความเห็น  
ของตัวใจ มันชอบของมันเท่ากับมันคิดของมัน มันก็เป็นของมันไป

ตอนนี้โลกเจริญ ชีวเคมี จิตเภท มันมีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่วิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญ  
ไม่รู้ละ ตอนนี่วิทยาศาสตร์เจริญขึ้น ภาษาเรา มาตรวจหลวงพ่ หลวงพ่อก็เป็นโรคจิต  
เหมือนกันนะ เป็นทุกคนนะ ไม่รู้ว่าเป็นมากเป็นน้อย ตรวจจะเป็นหมดเลย เพราะวิทยาศาสตร์  
มันเจริญขึ้น พอเจริญขึ้นมันก็เปิดเผยขึ้น อันนี้เราจะบอกว่าโลกเขาเป็นกันอย่างนี้

แล้วคนที่ เป็นแม่ แล้วลูกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ ยังดีนะ เพราะว่าเขามาหาแม่ แม่  
ถึงได้รู้ว่าเขาเป็นกะเทย

ถ้าเขายึดมั่นถือมั่นกันแล้ว แล้วแม่มาเห็นทีหลัง จะตกใจมากกว่านี้ ใ้ฉันพอตกใจแล้ว  
ค่อยๆ ค่อยๆ แก้ไข ค่อยๆ พุดจากกัน ถ้าเขาคบเป็นพี่เป็นน้องได้ก็ดี เพราะอะไร เพราะมนุษย์เขา  
ก็ทุกข์ของเขาเนะ เวลาไปคบคนอื่นเขาโดนชู้ดรีด โดนรังแก โดนเขาบีบคั้น แล้วเขามาคบกับลูก  
ของเรา ลูกของเราคุมครองดูแลเขา เขาก็หวังพึ่ง แล้วพอหวังพึ่งขึ้นมา ผลักไสออกไป ให้เขาไป  
อยู่ในสังคมที่คนเอาวัดเอาเปรียบ มันก็อยู่เนะ ถ้าลูกเราเป็นคนดี ใครๆ ก็อยากจะคบเป็นเพื่อน  
เพราะว่าเพื่อนเป็นเพื่อนที่ปลอดภัย เพื่อนที่ดีงาม แล้วก็ให้เป็นพี่เป็นน้องกัน แต่ความใกล้ชิด  
มันเป็นเรื่องข้างหน้า นี่เราจะบอกให้พ่อแม่ดูแลไป แล้วเจรจาไป

บอก “ให้หลวงพ่เมตตาตอบหนูด้วย”

ให้เมตตาตอบ มันเป็นเหมือนกับตลาด เหมือนกับประเทศชาติ มันใหญ่โต เราบังคับมัน  
ไม่ได้ เราเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เราต่างหากต้องคุมครองดูแลของเรา ขนาดรัฐบาล นโยบายยัง  
ทำให้สังคมเป็นความพอใจของตัวเองไม่ได้เลย มีอำนาจขนาดนั้น แล้วของเรา เราตัวคนเดียว เรา  
ตัวคนเดียว

ที่นี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม  
พระสงฆ์ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัย เวลาเป็นที่พึ่งที่อาศัย เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา แล้วก็กราบ  
พระ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอให้เมตตาคุ้มครองหนูด้วยและลูกหนูด้วย แล้วลูกหนูให้  
ตาสว่าง ให้หนูตาเป็นสุภาพบุรุษ แล้วพิจารณาอะไรเป็นธรรม อย่าพิจารณาอะไรด้วยอารมณ์ของ  
ตน เพราะอะไร

อนาคตมันมีปัญหา พอโตขึ้น อะไรขึ้น พ่อแม่ก็คิดเป็น ที่ว่าพ่อแม่เห็น เพราะพ่อแม่เห็น พ่อแม่มีอายุมากกว่า มีประสบการณ์มากกว่า ลูกมันเพิ่งโตมา มันเพิ่งมาเห็นเข้า มันก็สงสัยสาร ของมัน มันก็รักของมัน แล้วเวลามันโตขึ้นมามันก็มีปัญหาของมัน เดียวก็ไปทะเลาะกันข้างหน้า ข้างหน้าจะมีปัญหาไปข้างหน้าอีก ปัญหาไม่จบไม่สิ้น นี่เรื่องการครองเรือน เรื่องโลกแตก

พระไม่เกี่ยว พระบิณฑบาตอย่างเดียว พระไม่เกี่ยว แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ถามพระไป

เราเห็นใจทั้งแม่ เห็นใจทั้งลูก เห็นใจทั้งเด็กคนนั้นด้วย เห็นใจนะ เพราะเลือกเกิดไม่ได้ เกิดมาแล้วเป็นอย่างนี้ แล้วสังคมรังแกฉันนะ ทุกคนรังแกฉัน เดียดฉันท์ฉันนะ

แต่เรามีเมตตา เราชักษา เราดูแล เราช่วยเหลือไป คุยกัน คุยกันนะ ให้คบเป็นเพื่อนเป็น พี่เป็นน้องพอ แต่ถ้าเขาคิดมากกว่านั้นเกินไปแล้วค่อยๆ แก้ไขไป มันอยู่ในสายตา สิ่งที่เราเห็น เรายังแก้ไขได้

ถ้ามันหายไปหมดเลย มันหนีออกไปเผชิญโลกของมันเอง ต่างคนต่างทุกข์ เขาก็ไปทุกข์ ของเขาเพราะเขาต้องไปเริ่มต้นใหม่ เราก็ทุกข์ของเราเพราะเราปรารถนาให้ครอบครัวของเรา ยังยืนนาน แล้วมันขาดตัวไป

ฉะนั้นถึงบอกว่า ความรุนแรง ผลที่เกิดขึ้นไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้น แต่เวลาจะคุย กัน แหม! เจ็บปวด

ความเจ็บปวดนั้นต้องตั้งสติคุมไว้ แล้วเจรจาด้วยเหตุผล อย่าใช้อารมณ์ เอวัง